

כמו ראובן רובין, אגדתי ווריצקי, ומבלים שם לילות ארוכים. גידי הכיר את כולם בילדותו, והוא מספר: „אהבתי לשמוע את הסיפורים שלהם, איך הם היו באים וי נוסעים ומה היה. אני זוכר איך הם היו באים בערבים לבית סבא, שותים יין וי מבלים. הם ידעו לחיות, החברה האלה מהבוהמה של תל-אביב הקטנה.“

את קירות דירתו השכורה, שבלב תל-אביב, מקשטים ציורים מעשה-ידיהם של אותם אמנים, שהיו באים אל בית הסב וי משרבטים על דפים לבנים, לימים מיסגר הסב את השירבוטים ומסר אותם לנכדו, גידי, בניגוד לתדמיתו הלא-איכפתית, הוא טיפוס מישפחתי מאד, שומר על קשר הדוק עם אמו המתגוררת בירושלים, וי טוען שהיא „האשה הכי על-הכיפאק שאני מכיר“, שומר על קשר עם אחיו מיקי בן ה-22, גינדי יפה-תואר העובד כפועל-במה באחד התיאטראות. הוא גם מקפיד לטעוד מדי ליל-שבת בבית סבו וסבתו, שם מתכנני סים כל בני-המשפחה כולל בן-דודו, אהוד גרא, שהוא עוזרו וידימינו של שר-התחבורה גד יעקובי.

כשהיה בן שבע נפטר אביו, דניאל, שהיה רבי-סרן בצבא-הקבע מהתקף-לב פיתאומי. המישפחה, שהתגוררה עד אז בצהלה, עקרה לתל-אביב. בעיקבות מחלת-ילדות של גידי עברה אחרי-כך המישפחה להתגורר באילת, שם ניהלה אמו, ציפה, שהיא פקידה בכירה במשרד-התיירות וי דמות ידועה בנכות עצמה, את לישכת-התיירות הממשלתית בעיר.

ציפייה לטלפון הבא

ה אם ושני בניה עברו לירושלים. גידי עבד כפקיד בבנק לאומי, ושנא את העיר. מעולם לא היה טיפוס חברותי. תמיד היה ילד מסוגר שהעדיף לשבת ב-

גידי גוב בתפקיד המ"ס פ"א יאיר בסרט מסע אלונקות, כשלידו (חימו) דב גליקמן, הטמ"פ השמח למלא את מקומו ברגע שזה מושעה על-ידי המג"ד, ומיקי ורשביאק (באמצע) בתפ-

גידי בגוב הקולנוע

דל-תאמותיו מאשר להשתולל עם החברה. אולם בירושלים הגיעה ההסתגרות לשיאה. הוא היה הולך לבנק בשעות-העבודה הי קבועות, חוזר הביתה, סוגר עליו את הי דלת ושומע ביטלס נון-סטופ.

יופיה של ירושלים לא עבד עליו, ועד היום הוא בכלל לא מבין מה רוצים מהעיר הזאת, ואומר: „אני תל-אביבי בדם, ואני אוהב את החיים התל-אביביים הסואנים. אני אוהב לשמוע את הדופק של העיר, ובגלל זה אני גר ממש בתוך דיזנגוף, ליד בתי-הקפה, בין בתי-הקולנוע. אני מת על החיים האלה.“

את שירותו הצבאי דחה בשנה, „כי הייתי כזה קטן שהתביישתי להתגייס, אז חיכיתי שאגדל קצת.“

כשגדל, עשה רק עשרה ימי-סירות בנלל פגם בריאותי, והתקבל ללהקת-הנח"ל. שנה שלמה הסתובב ההייל הקטן והבלתי-מתבלם בלהקה, ולא עשה כלום „בגלל שלא ידעו אם להעיף אותי או להשאיר אותי.“ למולו פורקה הלהקה, וחולקה ל- ציוותי-בידור.

או התגלה גידי גוב. בתוכנית החדשה של הצוות קיבל תפקידים מרכזיים יותר, ואפילו שיר סולו.

כשהשתחרר, מלהקת-הנח"ל בגיל 22, לא ידע בדיוק מה יעשה. הוא שכר דירה בתל-אביב וחיכה לבאות. הוא מעולם לא היה מאלה שדוחפים את הקאריירה של עצמם, שמחפשים, מבקשים, מתחננים, מפעילים קשרים, אם בא מישוהו והציע לו וניראה לו, לקח. אם לא, ישב בשקט בבית וחיכה לטלפון הבא. וזה הגיע.

הטלפון הבא הוזמין אותו להשתתף ב- פסטיבל-הזמר. הוא שר את יעלה ויבוא, ולא זכה בשום מקום, לעומת זאת פגש מאחרי-הקלעים את האמרגן פשנל שהזמין אותו לבוא למישרדו. הוא לא הלך, רק מאוחר יותר, כשדני סנדרסון החל מגבש סביבו את החבורה שהפכה לאחרי-מכן ל- להקת כוורת, ואחרי שהחברה חיפשו אמרגן במשך חצי-שנה ואף אחד לא שם עליהם, החליט לנסות את מזלו אצל פשנל. גידי הלך לפשנל, דיבר איתו, וזה כשראה את החבורה, נדלק, הפיק, והתמשך ידוע. שלושה שבועות מיום ההופעה הראשון

הכוורת גידי גוב בחברת חבריו ללהקת כוורת שמרביתם, פרט לצירציל וליוני רכטר, שירתו יחד איתו בלהקת-הנח"ל. גידי מסרב להיקרא „כוכב“ הלהקה, טוען שכל חבריה התחלקו בכוכבות, שווה-בשווה. היה זה הוא שיזם, את הפגישה בין האמרגן פשנל לבין הלהקה, שאיש לא רצה להפיק את תוכניתה במשך חצי-שנה, ואשר הפכה לשלאגר לאומי תוך שלושה שבועות.

ב ין הבחורות הוא נחשב כחתיך מבוקש, בין הזמרים הוא נחשב כזמר מעולה, ובין השחקנים הוא נחשב כתגלית השנה. אבל בין העיתונאים הוא נחשב כמרואיין גרוע.

גידי גוב, בן 27 (כימעט), שיער ערמוני שופע; עיניים חומות שלעיתים תכופות חסרות-הבעה, דק-גו, הבחורות אוהבות אותו.

בראינות עיתונאים הסתפק בדרך-כלל בתשובות של „כן“ ו„לא“ על כל השאלות שהופנו אליו. מעולם לא הסגיר עצמו לידי המראיין, מעולם לא סיפר על עצמו יותר מאשר „הייתי בלהקת הנח"ל, כעת אני בלהקת כוורת ואנ'לא יודע מה יהיה אתי הלאה.“ עד היום הוא מסרב בתוקף להיקרר „כוכב“.

מי שייחס זאת לאופי בלתי-ידידותי, שחצני ומתייחר לא הכיר את גידי גוב. רק המקורבים אליו ידעו כי התנהגותו המרוחקת ותשובותיו ההמקנות נובעות פשוט מביישנות, לא מיוהרה.

או מה באמת הפך את הבחור הביישן, המכונס בעצמו, המסוגר והבלתי-מתבלט לכוכב? מגידי גוב איש לא יקבל תשובה על השאלה הזו, מפני ששום כוח שבעולם לא יצליח לסחוט ממנו הודאה בפה מלא ובקול רם שהוא כוכב, אפילו אם הוא כן חושב כך, בסתר ליבו.

ייחוס מישפחתי מרשים

ה כיווגרפיה הקצרה למדי שלו מצר- מצד אביו הוא נינו של ד"ר חיסין הי מפורסם, מי שהיה הרופא הראשון של תל-אביב והיה רוכב על חמור בחליפה לבנה ובכובע אוסטרי, כשיד אחת שלו אוחת במושכות השנייה בשימשייה ש- הצלה עליו מפני השמש היס-תיכונית, וי אילו מצד אמו הוא נצר למישפחת חרל"פ, המושרשת עמוק בתולדות היישוב העברי, יילד אותו דודה של אמו, ד"ר לור כץ, שילד כמחצית המישפחה הענפה.

סבו של גידי, יצחק כץ, הוא אוהדי אמנים נודע, ובכיתו היו מתכנסים ציירים